

ústavem k výplatě, uvádí se v omyl a oprávněný majitel vkladní knížky má být poškozen. Jednání stěžovatelky zakládá prý ohledně částky 1.000 Kč, vybrané u odbočky České banky U. skutkovou podstatu dokonaného podvodu, ohledně částek 3.000 Kč a 500 Kč, vybraných spoluobžalovaným Rudolfem G-em u odbočky Německé banky a městské spořitelny tamtéž jen spoluvinu na podvodu, při čemž krádež knížek lze pokládati jen za jednání přípravné. Stížnost jest na omylu. Pro řešení otázky, zda mají vkladní knížky vůbec nějakou cenu, po případě zda lze pokládati za jejich cenu ve smyslu §u 173, 179 tr. zák. částky, na které v době spáchání krádeží zněly, není rozhodující právní povaha těchto listin, nýbrž jediné okolnost, zdali možno je zpeněžití a za jakou cenu, čili nic. V tom ohledu však stačí poukázat na ustanovení §u 10 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 302 sb. z. a n., kterým se upravují právní poměry spořitelen a na obdobné předpisy, týkající se vkladních knížek jiných peněžních ústavů, dle nichž vkladní knížky znějí sice na určité jméno, vkladatelem udané, mají však povahu papírů majiteli svěřených, takže každý, kdo takovou knížku předloží, jest pokládán i bez průkazu totožnosti za řádného držitele a vyplatí se mu žádaná částka. Vzhledem k těmto předpisům nelze pochybovati, že možno zpeněžití vkladní knížky za částku, na kterou znějí, buď vybráním vkladu u ústavu, nebo zcizením třetí osobě, aniž by se neoprávněný držitel musel dopustiti podvodu vůči orgánům, k výplatě určeným nebo třetímu nabyvateli. Vkladní knížky jsou tedy v rukou každého držitele předmětem majetkovým, jejichž cena odpovídá vložené částce, kterou možno držení vkladní knížky neobmezeně vládnouti, pokud není výplatě na překážku řízení umořovací nebo zákaz soudní neb není-li vklad vázán způsobem připuštěným stanovami ústavu peněžního. Neslouží tedy pouze účelům legitimačním anebo průvodním.

Čís. 1419.

Bylo-li předražování (§ 7 lich. zák.) spácháno zasláním účtu, jest místně příslušným ku projednání soud, v jehož obvodu dostal se účet k vědomosti adresáta.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1923. Nd I 454/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl v neveřejném zasedání v trestní věci proti Jaroslavu K-ovi pro přestupek dle §u 7 (1) lich. zák. záporný spor o příslušnost mezi okresním soudem v Kroměříži, u kterého trestní oznámení bylo podáno, a okresním soudem v Náchodě, kterému trestní věc byla postoupena, v ten smysl, že uznal příslušným okresní soud v Kroměříži.

D ů v o d y:

Dle §u 51 tr. ř. jest soud spáchaného skutku soudem pravidelně příslušným a za místo spáchaného skutku sluší pokládati místo, kde —

nehledíc k výsledku — splněno bylo to, čím dle zákonného vyměření čin trestný jest dokonán, neboli místo, kde předsevzata byla činnost, kterou dovršuje se pojem činu trestného. Ježto v tomto případě jde o delikt, spáchaný obsahem zaslaného účtu, byl čin trestný dokonán teprve tím okamžikem, kdy obsah účtu dostal se ku vědomosti adresáta, tudíž v tom okamžiku, kdy byl účet adresátovi v B. u Kroměříže doručen a jím na vědomí vzat. Dle toho byl trestný čin dovršen teprve v B. a proto jest okresní soud v Kroměříži soudem dle citovaného §u 51 tr. ř. příslušným a jest povinen oznámenou mu trestní věc projednat. Důsledkem toho bylo, jak výše uvedeno, ve smyslu §§ 51 a 64 tr. ř. uznati.

Čís. 1420.

Zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n. proti útisku a na ochranu svobody ve shromážděních.

V druhém odstavci §u 1 zákona jsou vytčeny čtyři výjimky z pravidla, že stávka (výluka) není »újmou«. Hromadnou výpověď jest klásti na roveň stávce.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1923, Kr I 584/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku zemského trestního soudu v Praze jako odvolacího soudu pro přešupky ze dne 16. března 1923, jímž zamítnuto bylo odvolání obžalovaného z rozsudku okresního soudu na Smíchově ze dne 23. listopadu 1922, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přešupkem §u 1 odstavce prvý zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n.

Josef T., typograf v knihtiskárně K. vyvolal v září 1921 brzy po nastoupení práce typografy Antonínem M-em a Josefem P-em v této knihtiskárně jako důvěrník dělnictva tohoto závodu usnesení personálu, jímž mělo býti energicky na správě závodu žádáno, by tito nově přijatí zaměstnanci byli ze služby okamžitě propuštěni, jinak že dá celý personál tiskárny výpověď. T. tlumočil tuto vůli dělnictva správě tiskárny, zastoupené faktorem Janem A-em. Správa závodu dala proto M-ovi a P-ovi 14denní výpověď, obávajíc se, že by jí splněním vyhrůžky a náhlým odchodem celého personálu vzešla značná škoda. Rozsudkem okresního soudu na Smíchově ze dne 23. listopadu 1922 odsouzen byl Josef T. pro přešupek §u 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n. K odvolání T-a byl rozsudek rozsudkem zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přešupky ze 16. března 1923 co do viny potvrzen. K ustanovení druhého odstavce §u 1 zákona o útisku rozsudek okresního soudu nepřihlíží. Rozsudek odvolacího soudu má za to, že se nejednalo ani o stávku, ani o výluku, nýbrž o pohrůžku hromadnou výpovědí, tudíž pouze o hromadné opuštění práce, vyslovil však zároveň názor, že, ohlásí-li zaměstnanec výpověď v takovém smyslu a v takové souvislosti, jak se stalo u obviněného Josefa T-a, nutno to považovati za nátlak, kterým újmou na majetku bylo pohroženo, a že proto dlužno spatřovati v jednání obviněného Josefa T-a objektivně skutkovou podstatu přešupku §u 1 zák. ze dne 12. srpna